

PUBLICIEER UW MENING EN UW ERVARINGEN

[945.9 (052/054) (492)]

door

P. van Zon

In het December-nummer doet de redactie van ons tijdschrift een beroep op zijn lezers om meer dan tot nu toe het geval was, mededeling te doen van hun ervaringen.

Bij ieder vaktijdschrift ontbreekt het van tijd tot tijd aan copie. Onder de medewerkers vindt men bijna altijd dezelfde namen. Het schijnt, dat velen over hun „schrijf traagheid” niet heen kunnen komen. In Indië was het bij het tijdschrift Tectona niet anders; ware het Buitenzorgse Bosproefstation er niet geweest, waarvan de ambtenaren meestal hun afgesloten rapporten over hun onderzoekingen ter publicatie afstonden, dan hadde dit tijdschrift nooit die omvang gekregen, die het had.

Als buitenstaander kan ik helaas mijn steentje niet bijdragen, maar ik wil toch gaarne wijzen op enkele vragen, die zich telkens voordoen, wanneer men zijn gedachten over een bosbedrijf hier te lande laat gaan. Uit de aard der zaak heeft dit dan altijd betrekking op dat van het Staatsbosbeheer, omdat men van de particuliere bedrijven nagenoeg niets te weten komt. Wellicht dat het wijzen op vragen, die bij de outsider opkomen, een stimulans moge zijn voor de insiders, om daarover hun gedachten te laten gaan.

In de eerste plaats heeft het mij dan altijd getroffen dat men noch uit publicaties, noch uit jaarverslagen iets te weten komt omtrent de verhouding der leeftijdsklassen bij het Staatsbosbedrijf. En toch is dit voor de beoordeling van een bedrijf, vooral met het oog op de maatregelen die men kan en moet treffen, van het grootste belang. Wanneer men bijv. in het laatste jaarverslag van 1940 leest, dat bij een bosareaal van toch ruim 32000 ha slechts 32 ha werd leeggekapt, dan is de eerste vraag, die opkomt toch aan welke omstandigheden een dergelijke minimale eindkap te wijten is. Men kan dit nu wel gissen, maar een dergelijke uitzonderlijk geringe eindkap dient toch met een enkel woord toegelicht te worden.

In het jaarverslag vindt men de uitgestrektheid der dunningen. Of deze uitgestrektheid aan de hoge of lage kant is, kan men bij gebrek aan inzicht in de oppervlakte der verschillende leeftijdsklassen niet beoordelen.

Wat de oogsthoeveelheden betreft deze worden niet afzonderlijk gegeven voor dunning, lichte of eindkap. Men krijgt alleen maar te weten hoeveel hout er jaarlijks wordt verkocht. En bij ieder bosbedrijf is, tenzij alles op stam wordt verkocht, de verkochte hoeveelheid iets anders dan de geogste.

Is nu van het bosareaal, dat in hoofdzaak uit jonge culturen bestaat, de afzet van de oogst verzekerd? We weten, dat die momenteel goed is, maar hoe zal die zijn in de toekomst, wanneer de aangeboden hoe-

veelheden dunningshout groter worden en ook de minder gunstig gelegen complexen aan de beurt komen?

Zuid-Afrika heeft uitgestrekte aanplantingen van naaldhoutsoorten en Eucalypti aangelegd, maar reeds nu heeft het onderzoekinstituut nagegaan voor welke doeleinden het dunningshout van de verschillende species geschikt is, en hoe het door bepaalde verduurzamingsmethoden geschikt is te maken. Of op dit gebied hier iets gedaan wordt, meen ik te mogen betwijfelen. Men vergete vooral niet dat als het onbehandelde hout, dat maar een betrekkelijk korte gebruikstijd heeft, al te kostbaar wordt, het zeker vervangen zal worden door andere materialen en dat op die wijze afzetmogelijkheden voor goed verloren kunnen gaan. Voor dunningshout is verduurzaming een van de belangrijkste kwesties.

Over de methoden van aanleg van cultures, over de oecologische factoren, over de plantengemeenschappen, die op onze bosgronden van nature voorkwamen, zijn we tamelijk goed ingelicht, maar over de gemiddelde kosten der bosculturen, over de gemiddelde exploitatiekosten en in hoeverre onder bepaalde omstandigheden de kosten van 't gemiddelde afwijken, verneemt men maar zelden iets. De jaarverslagen zwijgen over 't kostenvraagstuk in alle talen en dit zijn voor de beoordeling van een bedrijf toch fundamentele kwesties.

Over de opwerking van de oogst weten we betrekkelijk weinig. De fluctuaties in het percentage brandhout zijn in opvolgende jaren soms bijzonder groot, zonder dat hiervan in de jaarverslagen een verklaring wordt gegeven. Dat er inzake opwerking toch wel iets gebeurt moge blijken uit het artikel van Oosting in het laatste December-nummer. Wat gebeurt er echter op dit belangrijke gebied in de grote praktijk? Men ziet, er zijn vragen genoeg.

„Greift nur hinein und wo man's packt, da ist es interessant.“
